

Kitab Daniel - Nomer Patang Puluh Lima

Owah-owahan Simbolis: Ngudhari Pepindhane Misteri “Sabene Dina” ing Kitab Daniel

Jeff Pippenger

2024-01-09

“Kurban sabene dina” ing kitab Daniel dipunmangertosi déning William Miller minangka pralambang Roma kapir utawi paganisme, nanging ing dinten-dinten pungkasan punika dados pralambang tumrap panampikane kayektèn dhasaripun William Miller. Punika makili pungkasaning satunggaling pambrontakan ingkang kawiwitan ing taun 1863, kanthi panampikan tumrap pangertosan Miller bab “pitu kaping” Musa ing Imamat kalih dasa enem. Nalika Adventisme nampik panandhanan ingkang leres bilih “kurban sabene dina” punika paganisme, piyambakipun ngowahi pralambangipun Iblis dados pralambanging Kristus. Yesaya nandhesaken bilih pakaryan punika minangka mbalikke sakèhing prakara. Panampikan tumrap “kurban sabene dina” punika dipuntegakaken ing taun 1930-an (generasi katelu Adventisme), nanging punika sampun dados pasulayan wiwit taun 1901 (generasi kapindho Adventisme). Kados dene Israèl kuna, panampikane kayektèn ingkang saya majeng ndadosaken katampanipun satunggaling kalepatan ingkang ngemot unsur-unsur dosa ingkang boten saged kaparingaken pangapunten.

Dosa sing ora kena diapura tumrap wong-wong Yahudi kang seneng mbantah, digambarake nalika padha ngenali pakaryan-pakaryan kang wis ditindakake dening Kristus minangka pakaryané Iblis. Israèl kuna iku pralambang utama tumrap Israèl modern, lan Israèl modern nindakaké prekara iku piyambak, mung kanthi kabalikané. Padha njupuk pakaryan-pakaryané Iblis (paganisme), banjur ngatrebutaké pakaryan-pakaryan mau marang Kristus. Pambrontakan Israèl kuna nyakup uga pilihané marang Iblis minangka ratuné.

Mulané, nalika Pilatus krungu pangandika iku, dheweke banjur ngetokaké Gusti Yésus menyang njaba, lan lenggah ana ing kursi pangadilan ing sawijining papan kang aran Latar Watu, nanging ing basa Ibrani, Gabbatha. Déné wektu iku dina pepakéan Paskah, lan kira-kira jam kaping nem: banjur ngandika marang wong-wong Yahudi, Lah Rajamu! Nanging wong-wong mau padha bengok-bengok, Singkirna Panjenengané, singkirna Panjenengané, salibna Panjenengané. Pilatus ngandika marang wong-wong mau, Apa aku kudu nyalib Rajamu? Para imam kepala padha mangsuli, Kawula ora nduwèni ratu kejaba Kaisar. Mulané dheweke banjur masrahaké Panjenengané marang wong-wong mau supaya disalib. Wong-wong mau banjur ngasta Gusti Yésus, lan nuntun Panjenengané lunga. Yohanes 19:13-16.

Pilatus iku wakil saka Roma kapir, lan Sister White netepake manawa naga sing katundhung metu saka swarga ing Wahyu pasal rolas iku yaiku Iblis, nanging ing pangerten sekunder naga iku uga Roma kapir. Mula, naga iku dilambangake déning “kang sabene dina.”

Pungkasané pambrontakan Israèl kuna, nalika wong-wong mau kanthi umum mratélakaké, “Aku ora nduwèni ratu kajaba Kaisar,” iku nggambaraké pranyatan umumé yèn wong-wong mau iku para kawulané ratuné, lan ratuné iku Iblis. Pambrontakan marang Gusti Allah minangka Raja iku wiwit ing jamané Samuel nabi, nalika wong-wong mau nampik Gusti Allah minangka Rajané lan nuntut supaya diwènèhi raja manungsa supaya bisa padha karo bangsa-bangsa liyané.

Banjur sakehe para pinituwa Israèl padha nglumpuk bebarengan, lan sowan marang Samuel ing Rama, sarta padha kandha marang dheweke, “Lah, panjenengan sampun sepuh, lan para putra panjenengan boten lumampah manut ing margi panjenengan; mila samenika anggènanu ratu kanggo ngadili kawula kados sakehe bangsa.” Nanging prakara iku ndadosaken Samuel boten rena, nalika padha ngandika, “Wènèhana kawula ratu kanggé ngadili kawula.” Lan Samuel ndedonga marang Sang Yéhuwah. Tumuli Sang Yéhuwah ngandika marang Samuel, “Rungokna swarané bangsa iku ing sakehing kang padha diucapaké marang kowé; awit dudu kowé kang padha tampik, nanging Aku kang padha tampik, supaya Aku aja dadi Raja tumrap wong-wong mau. Cocog karo sakehe pakaryan kang wis padha ditindakaké wiwit dina Aku ngirid wong-wong mau metu saka Mesir tekan dina iki, kang nganggo kuwi padha ninggal Aku lan ngabdi marang allah-allah liya, mangkono uga padha tumindak marang kowé.” 1 Samuel 8:4–8.

Israèl kuna ora naté nyumurupi yèn wong-wong mau wis nampik Gusti Allah, utawa yèn pepénginané nduwèni ratu kadonyan bakal terus maju nganti tumeka ing titik nalika wong-wong mau nyalib Sang Mesias lan milih Sétan dadi ratuné. Pambrontakané kaselembunghakaké saka paningalé déning gagasan-gagasan kabeneran dhéwé, yèn sanadyan wong-wong mau nampik Gusti Allah, wong-wong mau isih tetep umat pilihan, amarga, miturut panalarané, Gusti Allah isih ngreksa sawijining pelayanan kenabian kang suci, malah sawisé Samuel.

Wong-wong mau salah mangertèni pelayanan kenabian para nabi, awit padha pracaya yèn anané para nabi kagungané Gusti Allah mbuktèkaké yèn padha iku umat pilihané Gusti Allah. Wong-wong mau ora weruh yèn satemené padha adoh saka Gusti Allah lan para nabi iku ngupaya nuntun supaya padha bali marang Gusti Allah, amarga wong-wong mau napsiraké pakaryané para nabi minangka bukti pituduhé Gusti Allah. Iki kadadéan sanajan wong-wong mau tetep nindakaké panampikan marang kabèh pesen para nabi kang diutus marang wong-wong mau. Pangapusan pikiran kang padha uga nekani Adventisme ing taun 1863.

Adventisme nolak gerakan sing wis diklumpukaké lumantar paladosané William Miller, lan milih dadi gréja sing kadhaftar sacara sah ing taun sing padha nalika padha nampik pesen Musa ngenani “pitung wektu,” kaya sing dikandhakaké déning Élia (William Miller). Ing taun sing padha iku uga padha ngasilaké bagan kenabian palsu, sing wis ora bisa diwaca manèh, lan wis ora bisa “ngandika” manèh miturut Habakuk 2, ayat 3, awit mbutuhaké sawijining lembar panjelasan supaya bisa diterangaké. Bagan-bagan Habakuk bisa diwaca kaya anané, mula saka iku bisa “ngandika”.

Adventisme nampik nindakaké pepriksan dhiri apa waé tumrap pilihan sing wis padha tindakaké ing taun 1863, amarga sawise kabèh, wong-wong mau nduwèni nabi wadon ana ing tengah-tengahé, minangka bukti yèn wong-wong mau iku umat pepethan pungkasan sing diidentifikasi ing kitab Wahyu, kang nduwèni Roh Ramalan. Wong-wong mau nduduhaké roh lan watak sing padha karo Israèl kuna, lan pambrontakan sing diwiwiti kanthi panampikan marang permata pisanan sing ditemokaké déning Miller, ing pungkasané nuntun marang panampikan wong-wong mau uga marang identifikasi Miller bab permata “the daily”.

Israel modern nampik pangertené Miller bab “kang saben dinané,” sawijining pralambang saka Roma kapid, kang sabanjuré dadi pralambang saka Sétan, lan banjur ngaku yèn “kang saben dinané” iku pralambang saka Kristus. Kanthi tembung liya, Israel modern milih nampa sawijining pralambang satanis minangka pralambang saka Kristus. Kaya déné Israel kuna mratelakaké yèn wong-wong mau ora nduwèni ratu kajaba Kaisar, sawijining wakil saka Roma kapid, kang dadi pralambang saka Sétan.

Ing babagan panrapan profetik, pilihan mau nuntut supaya Israel modern kudu netepake maneh pasal pitu, wolu, lan sanga saka Daniel, yaiku pasal-pasal sing dipralambangaké déning Kali Ulai, lan sing dadi tambahing kawruh ing sajarah Millerite. Wong-wong mau bakal kapeksa ngowahi pasal-pasal iku, amarga pasal wolu kanthi langsung nyebut “the daily” kaping telu.

Kadipeksa déning sajarah nalika wahyu ing Kali Ulai kabikak segelé, para Millerit ora bisa ndeleng karajan-karajan kadonyan liyané sadurungé Kristus rawuh manèh lan ngadegaké Kratoné kang langgeng, kaya kang dilambangaké ing Daniel bab loro. Mulané, karajan kaping papat, yaiku Roma, padha dianggep minangka siji karajan kanthi rong aspèk. Rong aspèk iku kanthi langsung dilambangaké ing Daniel bab pitu lan wolu. Daniel nerangaké yèn wahyu kang ditampané ing bab wolu kudu dingertèni ana gandhèngané karo wahyu ing bab pitu.

Ing taun katelu pamaréntahané Raja Belshazzar, ana wahyu katon marang aku, yaiku aku Daniel, sawisé wahyu kang kaparingaké marang aku ing wiwitan. Daniel 8:1.

Panglihatan “kang kaparingaké marang” Dhanièl “ing wiwitan,” iku yaiku panglihatan ing bab pitu.

Ing taun kapisan pamaréntahané Bélsyazar, ratu ing Babil, Dhanièl olèh impen lan paninggalan ing pikirane nalika ana ing paturoné; banjur dhèwèké nyerat impen iku lan nyritakaké pokok-pokok prakara mau. Daniel 7:1.

Loro sesanti iku nggambarake loro aspek saka karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci sing wiwitané wis digambarake ing Daniel pasal loro. Papat karajan, yaiku Babil, Mèdo-Pèrsia, Yunani, lan Roma, diulang manèh ing pasal pitu, lan banjur maneh ing pasal wolu, nanging kanthi mbedakake antarané unsur-unsur pulitik saka papat karajan mau lan unsur-unsur agamané. Ing Daniel pasal pitu, karajan-karajan iku dilambangaké déning kéwan galak,

nanging ing pasal wolu karajan-karajan sing padha mau dipratélakaké déning kéwan-kéwan pangibadah ing pasucèn. Daniel kepéngin mangertèni sesanti ing pasal pitu, lan Gabriel rawuh marang dhèwèké kanggo nerangaké.

Aku, Daniel, banget sangsarané ing rohku ana ing tengahing badan, lan wahyu-wahyu ing sirahku gawé aku giris. Aku banjur nyedhaki salah siji saka wong-wong mau kang padha ngadeg ana ing kono, lan takon marang dhèwèké bab kayektèné kabèh iki. Mulané dhèwèké ngandika marang aku, lan maringi aku sumurup tegesing prakara-prakara mau. Kéwan-kéwan gedhé iki, kang cacahé papat, iku papat ratu, kang bakal njedhul saka bumi. Nanging para suci kagungané Kang Mahaluhur bakal nampani karajan, lan bakal ngasta karajan iku ing selawas-lawasé, iya ing salawas-lawasé tanpa wekasan. Daniel 7:15–18.

Dhanièl dipunparingi pawartos bilih patang kéwan punika nggambaraken patang karajan kadonyan ingkang badhé wonten ngantos Karajanipun Allah ingkang langgeng katetepaken, selaras kaliyan Dhanièl bab kalih. Badhe wonten patang karajan kadonyan ingkang ndhisiki rawhipun Karajanipun Allah ingkang langgeng, kados ingkang kaasta déning watu ingkang kapethik saking ing gunung lan ngebaki saindenging bumi wonten ing bab kalih.

Ibu White ngrembakakaké pangerten Millerit bab papat karajan iku adoh ngluwihi pangerten Millerit, nalika piyambakipun ngrembag kéwan bumi ing Wahyu pasal telulas.

“Ing titik iki pralambang liyané diwedharaké. Pangandikané nabi: ‘Aku banjur ndeleng kewan liyané munggah saka ing bumi; lan dhèwèké duwé sungu loro kaya cempé.’ Ayat 11. Loro-loroné, yaiku panampilaning kewan iki lan cara munculé, nuduhaké yèn bangsa kang diwakili déning kewan iku béda karo bangsa-bangsa kang diwenehaké ana ing sangisoring pralambang-pralambang sadurungé. Karajan-karajan gedhé kang wis mrentah jagad iki diwenehaké marang nabi Daniel minangka kewan galak pemangsa, kang muncul nalika ‘papat angin ing langit padha nggegirisi segara gedhé.’ Daniel 7:2. Ing Wahyu pitulas sawijining malaékat nerangaké yèn banyu nglambangaké ‘bangsa-bangsa, wong akèh, para bangsa, lan basa-basa.’ Wahyu 17:15. Angin minangka pralambang pasulayan. Papat angin ing langit kang padha nggegirisi segara gedhé iku nggambaraké pemandangan-pemandangan nggegirisi bab panaklukan lan révolusi, kang lumantar iku karajan-karajan nggayuh kakuwasan.” The Great Controversy, 439.

Kéwan-kéwan galak iku minangka pralambang saka penaklukan-penaklukan sing katindakake nalika karajan-karajan iku munggah marang kakuwasan. Kéwan galak kanthi profetik nggambarake kakuwasan pulitik, ékonomi, lan militèr saka sawijining karajan. Karajan-karajan sing padha, sing dilambangaké ing Daniel bab loro lan pitu, uga dilambangaké ing bab wolung, nanging ana ing kono kabèh mau digandhèngaké karo unsur-unsur sing asalé saka papan suci Allah, lan kanthi mangkono padha makili unsur kaagaman saka karajan-karajan iku, amarga kabèh mau minangka sesatuan gréja lan Nagara.

Ing taun katelu pamaréntahané Raja Belsyazar, ana sawijining wahyu kang kaparingaké marang aku, yaiku aku Dhanièl, sawisé wahyu kang kaparingaké marang aku mau ing wiwitan. Lan aku ndeleng ana ing sajroning wahyu; lan nalika aku ndeleng iku, aku ana

ing Susan, ing kraton, kang ana ing tanah wewengkon Élam; lan aku ndeleng ana ing sajroning wahyu, lan aku ana ing sacedhaké kali Ulai. Banjur aku ngangkat mripatku, lan ndeleng, lah, ana wedhus gèmbèl lanang ngadeg ana ing ngarepé kali, kang duwé sungu loro; lan sungu loro iku dhuwur, nanging sing siji luwih dhuwur tinimbang sijiné, lan sing luwih dhuwur iku thukulé pungkasan. Aku weruh wedhus gèmbèl lanang iku nyundhul menyang kulon, menyang lor, lan menyang kidul; satemah ora ana kéwan siji waé kang bisa tahan ana ing ngarepé, lan uga ora ana kang bisa ngluwari saka tangané; nanging iya tumindak miturut karsané dhéwé, lan dadi gedhé. Nalika aku lagi mratélakaké iku ana ing sajroning panggalihku, lah, ana wedhus lanang teka saka kulon lumaku ing lumahinging bumi kabèh, lan sikilé ora nyandhak lemah; lan wedhus lanang iku duwé sungu kang cetha pinunjul ana ing antarané mripaté. Lan iya marani wedhus gèmbèl lanang kang duwé sungu loro, kang dakdeleng ngadeg ana ing ngarepé kali, lan mlayu nyedhaki dheweke kanthi bebendu kakuwatané. Lan aku weruh iya wis cedhak karo wedhus gèmbèl lanang iku, banjur kebak nesu banget marang dheweke, lan nyruduk wedhus gèmbèl lanang iku, sarta ngremuk sungu loro mau; lan ing wedhus gèmbèl lanang iku ora ana kakuwatan kanggo tahan ana ing ngarepé, nanging diuncalaké menyang lemah lan diinjak-injak; lan ora ana siji waé kang bisa ngluwari wedhus gèmbèl lanang iku saka tangané. Mulané wedhus lanang iku dadi gedhé banget; lan nalika iya wus rosa, sungu kang gedhé iku tugel; lan minangka gantiné thukul papat sungu kang pinunjul tumuju marang papat angin ing langit. Daniel 8:1-8.

Bab wolu diwiwiti kanthi Daniel negesake manawa nalika iku dhèwèké isih urip ing sajarah karajan kapisan saka wangsit Kitab Suci (Babil), nanging sesantiné ora netepake pralambang apa waé sing makili Babil, awit sesanti iku diwiwiti karo wedhus gèmbèl lanang sing makili karajan kadonyan kapindho, yaiku Medo-Pèrsia. Ora anané pralambang kanggo Babil iku disengaja, awit salah siji sipat utama Babil yaiku yèn iku makili sawijining karajan sing disingkiraké, banjur sawisé iku dibalèkaké manèh, kaya kang dipralambangaké déning “pitung mangsa” Nebukadnézar nalika urip kaya kéwan galak. Sajeroning “pitung mangsa” mau ana unsur Babil kasukman (kapapusan) kang dipralambangaké, awit kapapusan iku karajan sing dilalèkaké sajroning pitung puluh taun simbolis, sajroning wektu iku dhèwèké nandhang tatu pati. Kasunyatan yèn Daniel negesaké yèn dhèwèké nampani sesanti mau “ing taun katelu saka pamaréntahan raja Belsyazar,” nuduhaké Babil minangka karajan sing ndhisiki karajan kapindho, yaiku Medo-Pèrsia, nanging uga nekanaké Babil minangka karajan sing kasamaran, utawa kang dilalèkaké, yaiku karajan sing dilalèkaké sajroning jamaning sawijining raja.

Kéwan-kéwan ing bab wolu iku dudu kéwan galak pemangsa, nanging kéwan-kéwan sing dienggo minangka kurban sajroning palayanan pasucèn. Karajan kaping papat dilambangaké minangka “sungu cilik,” dudu minangka kéwan; nanging sungu iku kalebu péranganing pasucèné Allah, awit mesbèh-mesbèh ing pasucèné Allah nduwèni sungu minangka pérangan saka rancangané.

Ora mung papat karajan ing ramalan waé sing digambarake déning Daniel kanthi istilah-istilah papan suci, narasi ing pasal iku uga ngemot sawatara tembung sing asalé

langsung saka tata pangibadah ing papan suci Allah. Narasi ing pasal iku dipacak nganggo tembung-tembung Ibrani sing dijupuk saka tata pangibadah papan suci, lan uga tumindak nyaosaké kurban sajroning tata pangibadah papan suci iku dibangun ana ing jero struktur pasal kasebut. Kasunyatan yèn Daniel kanthi sengaja nggandhèngaké pasal pitu lan wolu bebarengan, maringi kalodhangan marang wong-wong sing gelem ndeleng, yèn pasal pitu lagi nélakaké tata nagara karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci lan pasal wolu lagi nélakaké tata pasamuwan karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci.

Adventisme wis kapeksa nutupi kasunyatan iki nganggo dongeng-dongeng Iblis, amarga pangakon iki mbabar manawa permata-permata Miller pancen kaya mangkono miturut rancangané Allah. Panolaké marang pangertené Miller bab “kang saben dina,” katuduhaké minangka pratelan yèn “Allah ora nduwèni pangerten,” awit wong-wong mau ngaku yèn nalika Allah maringaké rerangka marang Miller (lumantar paladosan para malaékat suci), iku ora akurat.

Satemené mbalikké samubarang nganti kebalik bakal dianggep padha karo lempungé tukang periuk; awit apa pantes sawijining gawéan kandha bab Panjenengané kang gawé dhèwèké, “Panjenengané ora gawé aku”? Utawa apa pantes barang kang dibentuk kandha bab panjenengané kang mbentuk iku, “Dhèwèké ora nduwèni pangerten”? Yesaya 29:16.

Kerangka Miller iku struktur kenabian kang dipunmangertosi lan dipunginakaken déning piyambakipun, nanging wiwit taun 1863 salajengipun, Adventisme wangsul dhateng panganggéyan-panganggéyan teologis saking Protestantisme murtad lan Katulik, supados nutupi permata-permata saking impené Miller. Adventisme nampi kerangka palsu (prakawis ingkang dipunbingkai), supados nampik pakaryan punika, lan ugi Sang Panyipta saking pakaryan punika. Kanthi mekaten, piyambakipun padha ngaku bilih Sang Panyipta saking pakaryan punika boten gadhah pangertosan. Panampikan dhateng kerangka punika, ingkang biyèn makatên lan taksih makatên dumugi sapunika, minangka panampikan dhateng tambahing kawruh ingkang dipunbikak ing taun 1798. Tiyang-tiyang ingkang nampik tambahing kawruh punika ugi nampik pakaryan punika lan Sang Panyipta saking pakaryan punika, lan miturut istilahipun Daniel, piyambakipun punika “tiyang duraka”.

Akeh wong bakal kasucekake, lan diputihake, lan diuji; nanging wong duraka bakal tumindak duraka: lan ora ana siji wae saka wong duraka kang bakal mangerti; nanging wong wicaksana bakal mangerti. Daniel 12:10.

“Wong duraka bakal tumindak kanthi duraka,” mangkono mratélakaké anané penolakan marang bebener sing saya maju lan saya ngrembaka. Panolaké wong duraka marang kerangka iku minangka panolakan marang Allah, lan sabanjuré Allah nolak wong duraka marga saka panolakan sing padha diupayakaké kanggo ditindakaké lumantar sawijining kerangka palsu.

Umat-Ku numpes marga saka kuranging kawruh; amarga sira wis nampik kawruh, Ingsun uga bakal nampik sira, supaya sira ora dadi imam tumrap Ingsun; awit sira wis

lali marang angger-anggering Allahmu, Ingsun uga bakal lali marang anak-anakmu.
Hosea 4:6.

Umaté Allah, sing dadi “imam”-Né Allah wiwit taun 1844 nganti tekan 1863, katampik amarga kurangé “kawruh” sing wis ditambah lumantar palayanan William Miller. Wigati banget kanggo nggatekaké konteks ayat kaping nem ing Hosea, awit konteks iku nandhakaké sawijining pambrontakan sing saya mundhak marang kayektèn, sing dilambangaké minangka “kawruh.”

Padha rungokna pangandikané Pangeran, hé para turuné Israèl; awit Pangeran gadhah prekara lawan para wong kang manggon ana ing nagara iki, amarga ana ing nagara iki ora ana kayektèn, ora ana sih-rahmat, lan ora ana kawruh bab Gusti Allah. Ana sumpah palsu, goroh, matèni, nyolong, lan laku jina; kabèh padha nindakake kanthi tanpa kendhat, lan getih nyentuh getih. Mulane nagara iki bakal nangis, lan saben wong kang manggon ana ing kono bakal saya ringkih, bebarengan karo kéwan-kéwan ing ara-ara, lan manuk-manuk ing langit; iya iwak-iwak ing segara uga bakal sirna. Nanging aja ana wong kang pasulayan, utawa nyalahaké liyan; awit bangsamu iku kaya wong-wong kang padha pasulayan karo imam. Mulane kowé bakal tiba ing wayah awan, lan nabi uga bakal tiba bebarengan karo kowé ing wayah wengi, lan ibumu bakal Sunsirnakaké. Umat-Ku padha nemu karusakan marga kurang kawruh; awit kowé wis nampik kawruh, Aku uga bakal nampik kowé, supaya kowé aja dadi imam kanggo Aku; déné awit kowé wis lali marang angger-anggeré Gusti Allahmu, Aku uga bakal lali marang anak-anakmu. Kaya déné nalika padha saya akèh, mangkono uga padha nglakoni dosa marang Aku; mulane kamulyané bakal Daksulih dadi wirang. Padha mangan dosané umat-Ku, lan atiné dipasang marang pialané. Lan bakal kelakon: kaya umat, mangkono uga imam; Aku bakal ngukum wong-wong mau miturut lakuné, lan males marang wong-wong mau miturut panggawéné. Awit wong-wong mau bakal mangan, nanging ora wareg; bakal nglakoni laku jina, nanging ora bakal saya akèh; amarga padha wis mandheg nggatekaké marang Pangeran.

Pekating laku jina lan anggur lan anggur anyar ngrampas ati. Umat-Ku njaluk pitutur marang reca-reca kayuné, lan tekené mratélakaké marang wong-wong mau; awit roh laku jina wis nyasaraké wong-wong mau, lan padha tumindak jina kanthi nyingkur saka ing ngarsané Allahé. Padha nyaosaké kurban ana ing pucuking gunung-gunung, lan ngobong dupa ana ing bukit-bukit, ing sangisoring wit ek lan wit poplar lan wit elm, amarga ayomané becik; mulané anak-anak wadonmu bakal tumindak jina, lan garwamu bakal laku laku-cabul. Aku ora bakal ngukum anak-anak wadonmu nalika padha tumindak jina, utawa garwamu nalika padha laku jina; awit wong-wong kuwi dhéwé padha misahaké awaké bebarengan karo para sundhal, lan padha nyaosaké kurban bebarengan karo para lanyap; mulané bangsa kang ora duwe pangerten bakal rubuh. Sanadyan kowé, hé Israèl, tumindak kaya wong wadon lanyap, nanging aja nganti Yéhuda kaluputan; lan aja padha teka menyang Gilgal, lan aja padha munggah menyang Bethaven, utawa sumpaha, “Demi Sang Yéhuwah kang gesang.” Awit Israèl mbrontak kaya sapi wedok kang mbrontak: saiki Yéhuwah bakal ngengon wong-wong mau kaya cempe ana ing papan kang jembar. Éfraim kagandhèng karo brahala: tinggalna dhèwèké.

Omben-ombené wis kecut: padha tanpa kendhat tumindak jina: para penggedhéné kanthi wirang padha seneng marang tembung, “Wènèhana.” Angin wis mbuntel dhèwèké ana ing swiwiné, lan wong-wong mau bakal kawirangan marga saka kurban-kurbané. Hosea 4:1-19.

Pepélingé Hoséa yaiku manawa “Pangéran kagungan prekara tumrap para pedununging nagara, marga ora ana kayekten, lan sih-kadarman, utawa kawruh bab Gusti Allah ana ing nagara iku.” Adventisme iku umaté Gusti Allah ing jaman pungkasan. Ing dina nalika wong kang nggawa sikat rereget mlebu ing kamaré Miller, Adventisme, kalebu umat, para imam, lan para nabi “kang ora mangerténi iku bakal tiba,” awit padha bakal “kagandhèng marang brahala-brahala.” Brahalané iku ajaran-ajaran palsu gawéané dhéwé, kang dirajut ana ing sajroning sawijining rerangkèn palsu.

Pambrontakan sing kaawakaké déning panolakan tumrap tambahing kawruh iku minangka paningkatan pambrontakan sing lumaku saya maju, nganti tekan titik nalika mangsa cobané rampung kanthi pratélan manawa wong-wong mau wis kagandhèng karo piwulang-piwulang palsu sing kasapu metu saka kamaré Miller. Pambrontakané kaawakaké minangka tumindak laku jina sing katindakaké tanpa kendhat. Wiwit taun 1863 tumeka tekan panutuping mangsa cobané, wong-wong mau terus-menerus mbrontak nganti dipuntahaké metu saka tutuké Pangéran.

Pambrontakan awujud nolak kawruh iku diprayogakake lumantar tumindake wong-wong mau kang “tan kendhat” nglakoni jina, lan sanadyan dudu tembung Ibrani kang padha, tegesé padha karo tembung Ibrani “tamid” kang tegesé “terus-menerus”, lan iku dijarwakake dadi “saben dina” ing kitab Daniel.

Kita badhé nerusaké pasinaon kita bab papat karajan ing ramalan Kitab Suci ing artikel salajengipun.

“Banjur aku weruh gegayutan karo ‘Daily,’ manawa tembung ‘sacrifice’ iku ditambahaké déning kawicaksanané manungsa, lan dudu kalebu ing teks; lan manawa Gusti maringaké pangerten kang bener ngenani iku marang wong-wong sing nglairaké panguwuhing jam pangadilan. Nalika paseduluran isih ana, sadurungé taun 1844, meh kabèh padha manunggal ana ing pangerten kang bener bab ‘Daily;’ nanging wiwit taun 1844, ana ing kasamaran, pandhangan-pandhangan liyané banjur ditampani, lan pepeteng sarta kasamaran banjur ndhèrèk.” *Review and Herald*, November 1, 1850.